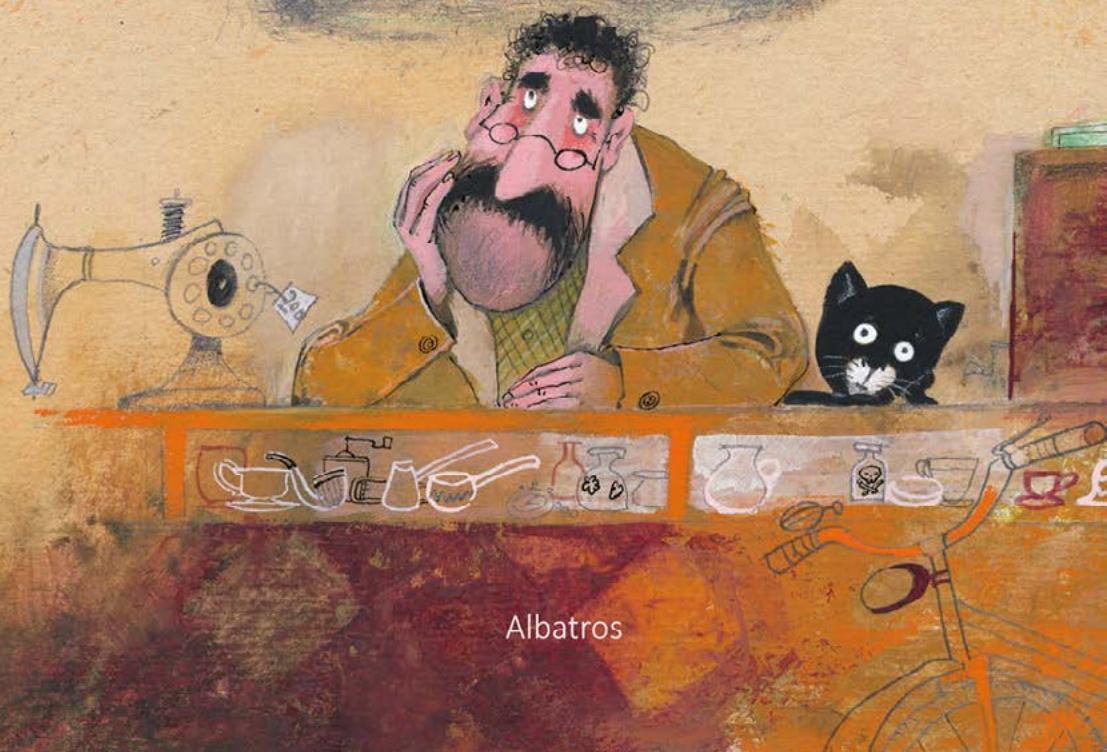

VERONIKA HAJKOVÁ

KRÁMEK PANA SMÍTKA

ILUSTROVAL JURAJ MARTIŠKA

Albatros

Krámek pana Smítka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronika Hájková
Krámek pana Smítka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Veronika Hájková
Krámek pana Smítka

Veronika Hájková

Kránska ypana Smíska

Ilustroval Juraj Martiška

Albatros

OBSAH

Pádie
7

Medvėdi
16

Goliaš
23

Hajlán
31

Jilinka
40

Pani Encyklopedie
48

Placka
56

Rádio

Krámeček pana Smítka byl původně řeznictví. Dnes už je připomíná jen podlaha z béžovo-vínových dlaždiček. Všechny děti, které kdy do krámku přišly, začaly po chvíli poskakovat z béžové na béžovou, z vínové na vínovou, nebo si vytvořily v obrzcích vlastní hru. Krámeček pana Smítka měl název vetešnictví a byl plný různých zvláštních i obyčejných věcí. Vetešnictví je totiž takové místo, kde mnoho věcí dostane druhou šanci. Ačkoliv někdo je už nechtěl nebo nepotřeboval, jiný je ve svém životě uvítá, ocení a užije. Ano, i děti si ve vetešnictví mohou udělat radost, když ne nákupem, tak

zážitkem. Proto k panu Smítkovi rodiče s dětmi vždycky rádi chodili. Tady je děti netahaly za rukáv, že už chtějí domů. Pan Smítko od malička miloval staré věci a nad každou se zasil. Přemýšlel, co všechno prožila a kdo všechno už ji asi držel v ruce. Je v nich historie, říkal, a proto nikdy žádnou nevyhodil. Když už byl věcem pana Smítka byt malý, pořídili si spolu krámk a ze sběratelské záliby se stala práce. Přestože byl v práci moc rád, tvářil se pokaždé mračounsky. Pan Smítko byl velký a mohutný muž s kudrnatou čupřinou vlasů a huňatými vousy. Měl malé kulaté brejličky a nad nimi divoké obočí. Nemluvil, nýbrž tak zvláště hudral. Nikdo se ho ale nebál. Pan Smítko měl vedle své starodávné pokladny s klikou krabici s lízátky a nijak se o ně neškrtil.

Ve vetešnictví bylo snad všechno, nač si vzpomenete, a samozřejmě také hračky. Na polici v první řadě trůnila chodící panenka Jůlinka. Vedle ní seděli plyšoví medvědi Sikoš a Rákoš. O patro výš měla vždycky pravdu paní Encyklopedie. Pod nimi stál porcelánový boxer Placka v životní velikosti. Všichni byli velcí kamarádi s kocourem Kajetánem zvaným Kajdou. Kajda miloval spánek a říkal o něm, že je jeho nejlepší kamarád. Pan Smítko zas říkal o Kajdovi, že je lenoch a že patří do spacího pytle.

A jak šel čas, byly v krámku pana Smítka dny poklidné a dny vzrušující...

Jednou vešel dovnitř drobný pán. Byl to pan Burda. Vlekl poměrně velké rádio. Opatrně je postavil na pult a řekl: „Už je nechci poslouchat. Dneska například hlásilo, že v Číně jsou záplavy, v Indii vykolejil vlak, v Americe řádilo tornádo a v Polsku spadl most. Úplně mi to zkazilo snídani.“

„To jsou věci,“ zahudral pan Smítko a postavil rádio na polici.

Sotva za panem Burdou zapadly dveře, boxer Placka se dlouze protáhl.

„To bude něco, můžeme se vzdělávat dnem i nocí!“

„To budu mít hlavu jako větel!“ pípla panenka Jůlinka.

„Jak se jmenuješ?“ zeptali se medvědi Sikoš s Rákošem jednohlasně.

„Barkarola,“ řeklo ponuře rádio.

„Baraka...“

„To ani nestihnu vyslovit,“ řekl překotně Placka a udělal kotrmelec. Psi boxeři jsou totiž neustále v pohybu, nevydrží tak dlouho v klidu, aby mohli vést dlouhé řeči.

Od toho momentu rádio mlčelo. Nic nehlásilo. Mlčelo. A chvilkami si i poplakalo.